

Уочи Европског сусрета младих у Познању, у Пољској (у децембру 2009.), и Азијског сусрета младих у Манили, на Филипинима (у фебруару 2010.), захвални смо кинеским Хришћанима на позиву. Неколико браће је међу њима провело три недеље и дубоко су нас дирнули многи знаци гостопримства. Након веома разноврсних сусрета које смо имали, чини нам се још неопходнијим да изнутра разумемо ситуацију њихове Цркве и њихове велике земље, где живи 56 етничких група.

На улазу католичке катедрале у Пекину, током чи-тавог дана Хришћани се смењују како би дочекали оне који долазе. Једна старица нам је рекла: „Након толико година у којима никако није било могуће изразити веру, дочекали смо да се крајем 1970-их врата цркава отворе. Данас нам долазе све више не-Хришћана. Нисмо у могућности да их све примимо онако како би желели.” Један младић објашњава: „Кинеска душа је увек веровала у небеско, у нешто више. Протекле деценије нису избрисале драгоцене традиционалне вредности, нарочито тежњу за складом и поштовање старијих. Последњих година материјални живот је на срећу поправљен, али у исто време многи осећају духовну празнину и трагају за смислом живота. Све више младих се окреће религији, посебно у великим градовима.”

Црква у Кини је и даље мала и обично живи са скромним средствима. А ипак, како је динамична вера међу Хришћанима! Дивимо се њиховом истрајношћу и верношћу. Јасно нам је да је то Божје дело. Срели смо вернике који, из своје скромне позиције, играју активну улогу у изградњи будућности њихове земље. На пример у покрајини Сишуан, након великог земљотреса 2008. године, неки од њих су отишли да помогну жртвама; они су и дан данас тамо и локално становништво их веома цени. Неколико људи нам је испричало патње кроз које су њихови родитељи или дедови прошли због вере. Све које смо срели су били захвални да знају да се верници на другим местима саосећају са њима. У великој протестантској цркви, када смо рекли да се у Тезеу млади људи са свих континената моле сваког петка за Хришћане у Кини, зачуо се велики аплауз.

Ране подела унутар Цркве насталих у скоројој прошлости су веома болне. Убеђени да је дошло време да се оне превазиђу, постоје Хришћани који сада трагају за помирењем. Важно је да оно почне у срцу верника. Окренути се заједно ка Богу у заједничкој молитви може бити начин да се покаже да је јединство могуће.

У Кини, све више Хришћана почиње да осећа тачке спајања Јеванђеља и наслеђа прастаре мудрости. Широм Азије, има оних који теже да живе Јеванђеље у дијалогу са културама и различитим религијама, а нарочито бринући о сиромашнима. Да ли Хришћани на другим континентима могу да се надахну у већој мери овим приступом?

У знак пријатељства и захвалности кинеским Хришћанима, у 2009. години је наша заједница Тезе, кроз „Операцију Нада”, наручила штампање милион Библија у проследила их ка свим деловима Кине.

Писмо из Тезеа

Ванредно издање ^{SR}

ПИСМО 2010

Писмо из Кине

У СВАКОМ ЧОВЕКУ ЈЕ ЧЕЖЊА

Иако има великих културних разлика које могу створити препреке међу континентима, сви људи образују једну једину породицу:¹ наша посета Кини је оснажила ово убеђење у нама.

Ма која да је наша култура, старост или историја, ми делимо исту чежњу: жеђ за животом у потпуности.

Библија често говори о овој жеђи. Приказује је као знак Богом урезан у нама, који нас привлачи к Њему.² Да ли ћемо пустити ту жеђ да нам прошири душу, не желећи пребрзо да је утољимо?³ Она може постати у нама горућа љубав за Онога који је увек изнад тога што о Њему схватамо.⁴

Што више тражимо Бога, пре ћемо открити следеће чудо: Бог је тај који први нас тражи. У књизи пророка Осије, Бог говори о свом народу као човек о својој љубљеној: „Ево, ја ћу је примамити и одвешћу је у пустињу, и говорићу с њом лепо.” И

¹ Једна једина породица смо људи која живи на истој планети; због тога је тако хитно да заједнички преузмемо одговорност за Божју творевину и нашу животну средину.

² „Боже! Ти си Бог мој, к Теби раним, једна је Тебе душа моја, за Тобом чезне тело моје у земљи сувој, једној и безводној” (Псалам 63.1). „Душом својом жудим Тебе, и духом својим што је у мени тражим Те” (Исаија 26, 9).

³ Можемо бити у искушењу да површно задовољимо наше жудње. Зар није посебно претерана потрошња начин да се не суочимо са неким питањима о којима се плашимо да мислимо до краја?

⁴ У четвртм веку, Свети Григорије Назијански је певао о тајни Божјој: „О Ти, који јеси изнад свију, како да те другачије зовемо? Који спев да ти спевамо? Речи те не могу описати... Сва чежња, јецај свију, стреме ка Теби.” У исто време Свети Августин пише: „Чекањем Бог повећава жудњу. Жудњом проширује нашу душу. Ширећи је, чини је способном да жуди.”

онда додаје: „И заручићу те себи довека... милошћу и милосрђем.”⁵

У Исусу, ова Божја жудња за људима постаје стварност од меса и крви.⁶ Христос је желео да остане уз нас заувек и зато је платио цену: својом смрћу на крсту спустио се до најнижег места, до те мере да га невинога гоне ни за шта. А сада, васкрсао из мртвих, даје нам Светога Духа, невидљиво присуство које нас привлачи ка Божјој пуноћи.

РАЗВРСТАВАТИ НАШЕ ЖУДЊЕ

Људско срце обилује разноразним жудњама и тежњама: имамо толико жеља, које су понекад и у супротности једна са другом. Али исто тако знамо да не можемо да радимо све нити да имамо све. Далеко да ћемо због тога пасти у тужно спокојство, то схватање може да нас ослободи и помогне нам да живимо неоптерећеније.⁷

Да, важно је да разврстимо наше жудње. Нису све лоше, а ни све добре. Са стрпљењем морамо учити којима дати предност, а које оставити по страни.

Одлучити које тежње имају предност, пазити на оно што је у нашој дубини, већ је начин да слушамо Бога. Бог нам говори и кроз наше жудње. На нама је да распознамо Његов глас међу толико унутрашњих гласова.⁸

ПРОБУДИТИ У НАМА ЖУДЊУ ЗА БОГОМ

И пустимо најдубљу од свих чежњи да се у нама пробуди: жудња за Богом!

Истина је да није лако одржавати осећаје чуђења и обожавања док наша друштва придају толики значај ефикасности и брзини. Ипак, током дугих тишина када изгледа да се ништа не дешава, Свети Дух дела у нама без да знамо како.

Треба знати како чекати... Бити ту, једноставно, безусловно. На коленима препознати да је Бог присутан. Раширити руке у знак примања. Већ ћутати значи отвореност Богу.

⁵ Осија 2, 14.19

⁶ Дође жена да захвати воде и рече јој Исус: „Дај ми да пијем” (Јован 4, 7). Наставак показује да је Исус у ствари био жедан да пренесе Божји дар. На крсту рече поново: „Жедан сам.” (Јован 19, 28). Зар није ова жеђ, у зависности од контекста, последњи изражај Исусове жудње да да живот и да тако пренесе Божји дар?

⁷ Зар није неопходно да научимо како да прихватамо непотпуну и непредвидљиву страну наших живота? Најбогатија друштва често теже да прикрију ову стварност. Тада главна брига постаје прикривање рањивости, притом заборављајући да су унутрашње мане, патња и смрт такође део живота.

⁸ „Благосиљам Господа, који ме уразумљује; томе ме и ноћу учи шта је у мени” (Псалам 16, 7).

Клањање и медитација су вековима део азијских култура. Могу ли Хришћани под утицајем секуларизације да у њима пронађу охрабрење да обнове своју молитву? У литургијама и сабирањима, мистичност се може ускладити са димензијом заједништва и слављења.

ДЕЛИТИ ОНО ШТО ИМАМО

Пустити да нас захвати жеђ за Богом не удаљава нас од важних ствари у свету око нас. Наиме, та жеђ нас подстиче да чинимо све што можемо како бу други уживали овоземаљска добра и налазили радост у животу.⁹

Разврстати наше жудње, и прихватити да не можемо имати све, нас усмерава да не грабимо богатства за себе.¹⁰ Још у четвртном веку Св. Амвросије каже: „Није власништво твоје које делиш сиротињи, већ им само враћаш оно што је њихово.”

Учити да не можемо имати све нас чува од усамљености. Материјално богатство је често праћено затварањем у себе, и губитком истинске комуникације. Потребно је мало да се ствари промене.¹¹

Многе иницијативе дељења су у нашем домаћају: развој мрежа подршке, подржавање економије солидарности, примање имиграната, путовања да би се изнутра разумеле друге културе и различити начини живота, промоција братимљења градова, села или парохија ради помоћи онима којима је помоћ потребна, правилно коришћење нових технологија за стварање веза узајамне подршке...

Будимо опрезни да нас не обузме песимистично виђење будућности због усредсређења на лоше вести. Рат није неизбежан.¹² Поштовање других је

⁹ Вера се не тиче само религијског простора. Не можемо бити равнодушни према ономе што утиче на квалитет живота. Научним истраживањима, уметничким изражавањима, политичким, синдикалним или друштвеним ангажовањем можемо служити Богу. Учити или предавати, часно водити предузеће, посветити се породици, ширити своја пријатељства, све то може припремити долазак Царства Божијег.

¹⁰ Преображај глобалног економског и финансијског система не може да се деси без промене у људским срцима: како могу бити постављене основе праведнијег система док појединци настављају да нагомилавају богатство на рачун других?

¹¹ Када наша заједница припрема сусрете младих у великим градовима на различитим континентима, као станице „ходочашћа поверења на земљи”, позивамо хиљаде породица да приме у своје домове једног или више младих које не познају и чији језик можда чак и не говоре. Тада видимо да је потребно мало да се открије доброта која лежи у људском срцу.

¹² Упркос сумњи, па чак и неуспесима, рани двадесет први век је обележен растућим прихватањем међународне свести и потрагом за интензивнијим уређењем односа између народа: мобилизација јавног мњења, покушаји да се заједнички одговори на изазове данашњице (клима, животна средина, здравље, економија)... Повећана међузависност између народа може повећати страхове, будући одбрамбене реакције. Али зар она не може такође да постане и гарант мира?

непроцењиво благо да се припреми мир. Границе најбогатијих земаља морају се више отворити. Могућа је већа правда на земљи.¹³

Анализа и позива на промовисање правде и мира има у изобиљу. Оно што недостаје је мотивисаност неопходна да се истраје иза добрих намера.

Јеванђеље нас позива на једноставност. Избор једноставности отвара наше срце за дељење и радост која долази од Бога.

ПРОДУБИТИ ПОВЕРЕЊЕ У БОГА

Иако изгледа да вера нестаје у многим друштвима, духовна жудња се препорађа. На нама је да откријемо праве речи, оне једноставне, да би другима учинили доступним веру којом живимо.

Многи људи не могу да верују да их Бог воли лично. Некима пребројна искушења чине поверење у Бога немогућим.¹⁴ Како онда можемо да јасније изразимо да Бог схвата озбиљно сумњу и побуну против оног што је апсурдно?¹⁵ Сам Исус је делно бол са онима који су у невољи, узвикивајући на крсту: „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?”¹⁶

Многа деца одрастају без да им ико икада каже да их Бог воли. Који млади људи ће пра-

我的心 灵渴望 慕上主

ЖЕДНА ЈЕ БОГА ДУША МОЈА (ПСАЛАМ 63)

тити једно дете или неколико њих на путу вере?

По уласку у зрело доба, неки људи изгубе везу са хришћанском заједницом. Често се не ради о свесној одлуци, већ о ланцу околности које спуштају веру на дно лествице приоритета. Како пријатељи могу да помогну једни другима да се обнови однос са локалном заједницом верника?

Понекад се проширује јаз између знања у домену вере и стечених у другим областима. Вером која остаје на нивоу реченица научених током детињства тешко ће да се суоче питања зрелости. Можемо наћи срећу у продубљивању разумевања Тајне вере у свакој фази нашег живота.¹⁷

ОБНОВИТИ ХРАБРОСТ

Бог нас позива да преобразимо свет, са великим амбицијама, али и са дубоком понизношћу.

Старији људи могу да охрабре млађе. Младе генерације нису ништа мање способне од својих претходника.

Почнимо ово преображење од себе: дозволимо васкрслом Христу да промени наше срце, и Светом Духу да нас води у дубоке воде како бисмо храбро напредовали ка будућности.

Радујмо се жеђи коју је Бог ставио у нас! Она даје полет читавом нашем животу. „И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота за бадава.”¹⁸

f. Alois

¹³ Има још девет милиона деце испод пет година старости која умиру сваке године и 29% деце која преживе у неразвијеним земљама су жртве неухрањености. То је потпуно неприхватљиво. Истовремено, треба истаћи да, захваљујући Конвенцији о правима детета, једногласно усвојене од стране Генералне скупштине Уједињених нација 1989. године, начин на који се опходи према деци је промењен: усаглашеним међународним напором, морталитет и неухрањеност су смањени скоро за 30% у последњих двадесет година.

¹⁴ Ово није случај за све оне који пролазе кроз велика искушења. Мислим на младића кога понекад сретнем у Тезеу. Он има неизлечиву болест која је све гора. Он ужасно пати. Много могућности за испуњен живот полако нестају. Па ипак, поглед у његовим очима и читав његов став остају изненађујуће отворени. Једног дана ми је рекао: „Сада знам шта значи поверење. Раније ми није требало, али сада ми треба.” У писму које ми је написао, додао је: „Нећу дозволити да моја болест заузима целу моју пажњу.” Тада сам помислио: кад би само овај млади човек знао колико ме покрећу његове речи и како много помаже другима својим ставом. У њему постоји врста одсјаја, веома скромног али стварног, тајне Васкрсења.

¹⁵ Међу књигама које чине Библију, па чак и међу светим текстовима других религија, можда не постоји ни један који побуну невиног човека који пати изражава тако жестоко као Књига Јова. Јов осуђује апсурдност живота пуног патње, и жали се због света у коме би било боље не родити се. Али чак и у жестици његовог револта, он говори Богу. Не добија одговоре на сва његова питања, али проналази мир у сусрету са Богом.

¹⁶ Марко 15, 34.

¹⁷ Начини постоје: Библијске групе, кратка библијска читања за сваки дан, време повлачења у тишину, катихизација у парохијама, студије организованих у сарадњи са теолошким факултетима или у другим институцијама Цркве, курсеви на интернету...

¹⁸ Откровење 22, 17.

ШТА ЧИНИШ СА СВОЈОМ СЛОБОДОМ?

У Европи, али и у другим деловима света, ово питање постаје све значајније.

Пре двадесет година, непосредно пре великих промена у Европи, успели смо да превазиђемо много препрека и припремимо два сусрета младих у Средњој Европи:

– Сусрет истока и запада у Печују, у Мађарској. Док су се млади људи окупљали, „гвоздена завеса“, која је раздвајала Европу, отворена је између Мађарске и Аустрије.

– Европски сусрет у Вроцлаву, у Пољској. У току припреме овог сусрета пао је Берлински зид, који је омогућио 50.000 младих људи са целог континента да се по први пут слободно сретну.

У Вроцлаву, брат Роже је рекао учесницима: „Током ове године неколико народа је доживело пад гвоздених завеса и, у исто време, рушење зидова страха и понижења. У последњих неколико недеља, многи су почели да се моле даноноћно за слободу народа.”

Двадесет година касније, у 2009-ој, три сусрета је окупило младе људе: у мају у Виљнусу (Литванија), у октобру у Печују (Мађарска), и крајем децембра за Европски сусрет у Познању (Пољска).

Овом приликом желимо да се запитамо: да ли данас, у Европи и на свим другим континентима, довољно размишљамо о значењу слободе? Свака млада особа би могла да се запита: Шта чиним са својом слободом?

ХРАНИМО СЕ РЕЧЈУ БОЖИЈОМ И ЗАЈЕДНИЧКОМ МОЛИТВОМ

У Кини смо упознали групе Хришћана врло свесних блага које је Библија.¹ Неки би желели да је читају више, али то није увек лако. Са њима смо се сетили ове две путање:

– У срцу Библије је Божија љубав. Између Бога и човечанства све почиње са свежином прве љубави, онда долазе препреке, па чак и неверство. Али Бог се не умори од љубави. Он увек наставља да трага за својим народом. Библија је прича о верности Бога.

– Бог нам се даје кроз Христа који је Реч Божија. Када читамо Библију, ми срећемо њега, Христа, чујемо његов глас и улазимо у лични однос са њим.² Понекад запамтимо само једну реч од читања. Важно је да је спроведемо у дело. На тај начин је разумемо све боље и боље.

У Кини смо се такође молили са Хришћанима који су навикли да певају песме из Тезеа на свом језику. Неки су нас питали како је најбоље да се одржи молитва са другима. Поделили смо са њима неке практичне детаље, инспирисане дугим искуством наше заједнице. Они морају, наравно, бити у складу са специфичностима сваке локалне Цркве:

- Чинити пријатним молитвени простор једноставним средствима, тако да позива на клањање.
- Обезбедити складан редослед молитве: песме, псалом, читање, песма, тишина (8 до 10 минута), молитве и прозбе, Оче наш, завршна молитва, песме.
- Током молитве, прочитати Библијски кратак текст који је лако разумети, остављајући теже текстове за тумачење ван заједничке молитве.
- Отпевати једну реченицу из Светог Писма или Предања неколико пута, да би пустила корен у нама. Отпевана реченица се једноставно учи напамет и може нас пратити током дана, а понекад и ноћу.
- Користити једноставне симболе: у петак увече, на пример, положити икону Христа на земљу. Сви му могу прићи и положити чело на крст, поверавајући тако своја оптерећења и страдања света Христу. У суботу увече, читати Јеванђеље Васкрсења док деца пале мале свеће које је свако добио, преносећи на све Васкрсну светлост.

¹ Ширум света постоје бројни примери који показују како је Библија вољена, како је продрла у дубине људског бића и колико далеко ова љубав може да доведе. У Летонији, 1940тих година, свештеник по имену Виктор је ухапшен једног дана јер је имао Библију. Агенти режима су бацили Библију на земљу и наредили да је свештеник нагази. Он је чучнуо и пољубио књигу. Тада је осуђен на десет година тешког рада у Сибиру.

² Говорећи о Светом Писму, епископ са Филипина је рекао: „Бог говори, али Бог и слуша, нарочито удовице, сирочад, прогоњене, сиромашне који немају глас. Да би тако разумели Реч Божју, морамо научити да слушамо на Божји начин.”

Неки станице ходочашћа поверења на земљи у 2010. години

Брат Алојз ће, са другом браћом, ићи ...
... у Португал:
сусрет у Порту, од 13. до 16. фебруара
... у Босну и Херцеговину:
Сарајево, од 3. до 5. септембра
... у Норвешку:
Осло и Трондхајм,
од 17. до 19. септембра

Међународни сусрети младих
Пети Азијски сусрет ће се одржати на Филипинима, у Манили, од 3. до 7. фебруара 2010. године.

На сусрету у Познању ће бити објављено место ...
... другог међународног сусрета у Латинској Америци, од 8. до 12. децембра 2010.
... 33. Европског сусрета, од 28 децембра 2010. до 1. јануара 2011.

Поруке примљене за сусрет у Познању: видети <http://www.taize.fr>